

moja domačija, po duhovnem prerojenju pa je cerkev druga moja domovina. To dvoje se vjema dobro, kakor se vjemata telo in duša v človeku. Dokler se drži ud telesa, živi, ker je duša v njem; ko pa se loči od trupla, umrje, ker ni duše v njem. Kar je duša za telo, to je cerkev s svojim svetim Duhom za kristijana. Dokler ostane v cerkvi, živi in bode živél; ko jo pa zapusti in zabi, zapuščen in pozabljen je tudi on. Slovenci, stojte trdno na tej rešilni skali, ki že nad tisoč let varuje narod pogubne poplave! Na tem temelju edinosti, in sicer edino le na tem steburu resnice si premorete utrditi pravo složnost, ki traja stalno in ne le kratko. Grki so imeli svoje igre v Olimpiji. Družilo jih je tam skupno bogočastje in pa tekmovanje po najvišji slavi v vseh izdelkih bistrega uma in dlani človeške.

Judovski narod se je shajal vsako leto po trikrat pri svetišču Gospodovem v Jeruzalemu, da si je ohranil edinost v veri in v državnem življenju. Jeroboam je pa postavil zlata teleta v Danu in Bethelu, da bi zabranil po verski neslogi zopetno zjedinenje vseh dvanajst rodov. Hudobni namen se mu je res posrečil. Ali s tem sramotnim početjem vsekal je nezaceljive rane svojemu narodu, ki je od te dobe razdvojen skoro vedno hlapčeval nevernim tujcem. Skrb za sveto vero in njena obramba je družila avstrijske narode v turških vojskah. In Slovenci, katerih je peščica mala, naj bi ne mogli gojiti iste edinosti, naj bi ne mogli složno delovati za časni in večni dobiček svoj na podlagi krščanskih, večno trajnih načel, in bi se naj cepili po slabem vzgledu drugih narodov v dva sovražna tabora? Pa v evangelju še vedno stoji in se ne da izbrisati svarilo Gospodovo: »Vsako kraljestvo, katero je v sebi razdeljeno, bode razdejano, in vsako mesto ali dom, ki se je v sebi razdvojil, se bode podal. Et ruina eius erit magna nimis«. (Mat. 12, 25.) Pa kaj? Bomo li sedaj sveti materi, katoliški cerkvi, obračali hrbet, ti predobri in preskrbni materi, ki nas je redila, vzgajala, edinila in krepila tisoč let? Fundamentum aliud nemo potest ponere praeter id, quod positum est, quod est Christus Jesus. Drugega temelja ne more nikdo vlagati, mimo onega, ki je vložen, ki je Kristus Jezus. (I. Kor. 3, 11.)

III. Preljubljeni zborovalci! Ko bi stopil najslavnejši apostolski misijonar sedaj med nas, zaklical bi nam, kakor nekdanj svojim Efežanom: »Bratje! hodite modro in rabite čas, zakaj dnevi so hudi«. (Efež. 5, 15. 16.) Resnično, naši časi so hudi in nevarni najbolj zato, ker se danes ne zametuje ena ali druga verska in moralna resnica, kakor nekdanj, marveč ker se zanikuje in napada vse, kar je krščansko, katoliško, cerkveno. Ne trdim, da bi se godilo to tudi že med Slovenci, vendar preti nevarnost, da priveje ta strupeni duh od drugod in okuži še sveži in zdravi rod slovenski. Ne dá se tajiti, da išče tok sedanjega časa drugo strugo. Kdo vé, kam se obrne in kaj da učini? Kdo nas reši strašne nevarnosti? V sveti cerkvi je že rešeno to vprašanje. Reši nas, kakor nas je odrešil, božji Odrešenik Jezus Kristus, pot in resnica naša in naše življenje. To je edini Izveličar, drugega ni, ako se odstrani ta. Predragi, Kristusova vera še bode praznovala svojo zmago — in to v kratkem, morebiti že o nastopu dvajsetega stoletja. Njeno rešilno moč še bodo hvalili in slavili brezbožneži, in sicer tedaj, ko bode seme brezvernosti in brezbožnosti, katero so zasejali v slepi strasti in brezmejni oholosti, pognalo, raslo in sad rodilo. Takrat bode konec morali brez vere.

Da ne okusijo Slovenci tega morilnega sadu in ne umrjejo, ampak da stanovitno živé verskonravno življenje, na to treba delati brez odmora. Slavni prerok Elija se je po obilnem in ne vselej uspešnem trudu za sveto reč med Izraelci podal, ves užaljen in ves potr,

v samoto, da si v tihi in mirni votlini odpočije od dela in da se skrije pred sovražnimi preganjalci. Ali približal se je Gospod in vprašal: »Kaj delaš tu, Elija?« In odgovoril je: »Vnet sem gorel za Gospoda Boga vojnih trum; a zapustili so tvojo zavezo Izraelovi otroci, tvoje altarje so razdjali, tvoje preroke so pomorili z mečem, puščen sem jaz sam, in iščejo moje duše, da bi jo vzeli. In zaklical mu je Jehova: »Pojdi vun«. (III. Kralj. 19, 9—11.) In na to je poučil Gospod Elijo, naj se zopet loti svoje službe, pa jo naj opravlja mirno in potrpežljivo, saj tudi Bog ne biva v pišu, niti v potresu, niti v ognju, pač pa v šumljanju tanke sapice. »Pojdi vun in stopi na Goro pred Gospoda. In glej, Gospod gre mimo. In velik in močen piš, ki preobrača hribe in lomi skale, pred Gospodom; ali v pišu ni Gospod. In za pišem potres, ali v potresu ni Gospod, in za potresom ogenj, pa v ognju ni Gospod. In za ognjem šumljanje tanke sapice. In iz te prijetne sapice je govoril Gospod: »Elija, pojdi vun in podaj se na svojo pot!« (III. Kralj. 19, 11. 12. 15.) In hipoma vstavi, zapustil je sveti mož svoje skrivališče in se je vnovič pogumno poprijel dela ter je z vso ljubeznijo učil svoje ljube rojake, čednostno živeti in se popačenosti varovati, dokler ni bil za svojo gorečnost povzdignjen na gorečem vozu v zračne višave. (Konec prih.)

Cerkveno slovstvo.

Duhovni pastir. S sodelovanjem več duhovnikov vreduje Anton Kržič. — Izhaja vsak mesec. — Velja 4 gld. na leto. — Obseg 8. zvezka 1892 (IX. letnik). Deveta nedelja po binkoštih. Jezusove solze nad Jeruzalemom veljajo nespokornemu grešniku. — Deseta nedelja po binkoštih. Ponižnost pri molitvi. Prava pobožnost. — Vnebovzetje device Marije. Zakaj je bila Marijina smrt tako sladka? — Enajsta nedelja po binkoštih. Grešnik je slep, gluhi in mutast. Sreča zdravih počutkov. — Dvanajsta nedelja po binkoštih. Jezus najboljši zdravnik bolnih src. Srečna tovaršija. Kot priloga. Zbirka lepih izgledov. (Nadaljevanje.)

Prečastito duhovščino posebno pa gg. novomašnike, kateri kmalo v praksi duhovni pastirji postanejo, opozorimo s tem vnovič na ta izvrstno vrejeni, homiletični mesečnik. Duhovni pastir izhaja že od leta 1884 v zalogi Katoliške Bukvarne v Ljubljani, kjer so tudi poprejšni letniki v zalogi (izvzemši letnikov 1884 in 1885).

Gospodarske stvari.

Staro srebro.

Kakor smo že poročali, pride stari srebrni denar koncem tega leta ob veljavo, t. j. ne vsprejme se potem več za denar, ampak k večjemu še za blago, če se ravno komu ljubi, da ga vzame. Gledé na to nam je poslalo c. kr. okr. finančno ravnateljstvo v Mariboru naslednji razglas in mi ga objavimo radi v prid naših bralcev.

C. kr. finančno ministerstvo je po zaukazu iz dne 8. avgusta 1892 št. 4431 F. M. (drž. zak. št. 63) sklenilo, da se tamkaj navedeni tuzemski srebrnjaki stare veljave še do 31. decembra 1892 kot do skrajnega roka po nastopni ceni v srebrnjakih avstrijske veljave iz prometa vzamejo:

1. Srebrnjak po 2 gld. ali skudo za 2 gld. 10 kr. 2. Srebrnjak po 1 gld. ali $\frac{1}{2}$ skudo za 1 gld. 5 kr. 3. Srebrnjak po $\frac{1}{3}$ gold. ali dvajsetica novega kova $\frac{9}{10}$ fin in pa lira austriaca za 35 kr. 4. Srebrnjak po $\frac{1}{3}$ gold. ali dvajsetica starega kova, $9\frac{1}{2}$ lota fin za 34 kr.

5. Srebrnjak po $\frac{1}{8}$ gold. ali desetica in $\frac{1}{3}$ lira za 17 kr.
 6. Srebrnjak po $\frac{1}{12}$ gold. ali petica in $\frac{1}{4}$ lira za $8\frac{5}{10}$ kr.
 7. Srebrnjak po $\frac{1}{20}$ gold. ali 3krajcarski komad za 5 kr.
 8. Križevača za 2 gld. 30 kr. 9. $\frac{1}{2}$ križevače za 1 gld.
 12 kr. 10. $\frac{1}{4}$ križevače za 55 kr.

Ti denarji morejo se tedaj pri vseh c. kr. denarnicah in uradih za vsakovrstna vplačila in menjave po zgoraj navedeni ceni le še do konca decembra 1892 sprejemati, dalnja izdaja pri denarnicah in uradih pa se ustavi.

Po doteklem onem roku se ta denar pri c. kr. denarnicah in uradih ne bode več sprejemal niti po imeni ceni niti za snovno njegovo vrednost. Kasneje se tudi pri c. kr. menjavnicah za zlato in srebro ne bode več kupoval. Slednje velja tudi za šestice stare veljave, katere so se s cesarskim ukazom z dne 29. avgusta 1870 (drž. zak. št. 108) odpozvale ter se tačas še za njihovo snovno vrednost odkupujejo. Koncem decembra 1892 neha tudi odkup tacih šestice.

Ob enem se opominja, da se od sedaj tudi, kakor že poprej, tako zvaní levantinski tolarji, to so oni srebrni tolarji iz leta 1870, ki nosijo kip cesarice Marije Terezije slavnega spomina, katerih postavna vrednost je vsled § 11. omenjenega cesarskega patenta vže nehala, pri c. kr. denarnicah in uradih ne smejo sprejemati in da tudi taistih odkup izključen ostane.

To se v to svrhu razglasuje, da se stranke, katere omenjene srebrnjake posedajo, nepotrebne škode varujejo, kojo bi mogle po zamudi zapadlega obroka, postavljenega z 31. decembrom 1892 trpeti.

Posebej se naglašá, da bi se po doteklem onem obroku taki srebrni denarji le k večjemu za dve tretjini njihove dosedanje vrednosti in to tudi samo pri privatnih odkupnicah spečati zamogli.

Novi sodi.

Kolikor se kaže, ne bode letos treba veliko novih sodov, kajti v obče bode malo branja, le sem ter tje se kaže, da ga bode nekaj več, kakor druga leta. Kjer pa ni branja, ni vina in torej tudi sodov ni treba. Vse eno pa nastane za-nje v časih potreba in dobro je, če zna človek zanesljivo, kakor se ravna z novim sodom. Doge, iz katerih se delajo sodovi, so hrastove in v hrastovini je veliko čreslovine, ki ne ugaja vinu, ne okusu, ne barvi. Vsled tega je treba take sode, predno se vlije va-nje mošt, dobro izprati. Kake 4 do 5krat se vlije va-nje kropa ter se sodi potem močno prekotavajo, da stopi voda v vse doge. Le-ta voda se izlije in nova nalije, da ostane kacih 12 ur v sodu. Če še potem ni čista, ko se drugo jutro izlije, nalije se nova in to tako dolgo, da je nazadnje voda čista in skorej brez okusa. Ako je taka, vlije se v sod kuhanega mošta in če tega ni, daj kuhanega vina v sod, ter se ta prekotava prav, kakor prej z vodo in sod je k redu, da se nalije vino va-nj. Ni se bati, da vzame vino kaj iz dog v svojo barvo ali okus.

Sejmovi. Dne 15. oktobra v Arveži, v Ločah, v Račah, pri Sv. Križi tik Slatine; v Št. Lenartu v slov. gor., na Planini. Dne 17. oktobra v Apačah in pri Sv. Emi. Dne 18. oktobra v Vojniku, v Podsredi, v Mozirji in v Trbovljah.

Dopisi.

Iz Slatine. (Obč. volitva.) [Konec.] Napočil je čas volitve. Skoraj vsi Slatinčanje zasedejo komisij-sko klop, menda zato, da bi se volilci pred njimi zbal

voliti s Slovenci. Med temi se ve, da ni manjkalo ravtelja g. Suberta, kateremu tako mrzi slov. ljudstvo, da je tisto jutro očitno se predrznil izgovoriti: Slovenska drhal mora se pomandratí v prah! O siromače, kaj pa pridete na Slovensko kruha iskat, mar bi bili ostali med Nemci! Srčno so stopali naši volilci pred komisijo in ponosno oddajali glasove le slov. možem. Tu pa tam priluka kak Judež iz druge sobe, plaho pogleda po naših volilcih, pa voli — nemškutarje. Nekateri revčke smo pa kar pomilovali, poznalo se jim je, da v srcu z nami čutijo, pa kakor jastreb goloba, držale so jih nemškutarske roke in moral je voliti tresoč in peneč se od jeze proti lastnemu prepričanju z nemškutarji. Da, celo Hrvatje, ki nimajo v Avstriji volilne pravice, bili so dobri, da se je le pomnožilo število nemškutarskih glasov. Slatinčanje so trdno upali vsaj dva odbornika dobiti v tretjem razredu, pa kako so se opekli! Le po 47 glasov so imeli njihovi možje, naši pa po 130. Tu pa še je opomniti, da smo spustili kakih 25 slov. volilcev na dom, ne da bi bili volili, da se ne bi predolgo mu dili pri tretjem razredu, kajti le ta je volil neprenehoma od osmih do poluštirih. Kakor v tretjem, propadli so liberalci tudi v drugem razredu. V tem so do zdaj vsikdar zmagali z veliko večino. Letos pa jim je bila sreča nemila; tudi K. Jeta, T. Šima in dolgi K. Jura, kateri nimajo pravice voliti v drugem razredu, niso jim mogli pripomoči do zmage. Imeli so le 22 glasov, naši pa po 34, dasiravno sta dva slov. volilca protipostavno v zadnjem trenutku bila zbrisana iz drugega razreda, dasiravno so nam popolno postavno g. Pelkovo pooblastilo zavrgli in so še vrh tega trije slov. volilci čakali na strani, da nam v sili priskočijo na pomoč. To ti je bila sijajna zmaga na naši strani, na nemškutarski pa obupen propad! Ubogi g. dr. Hoisel, kar solzil se je! Kaj bo zdaj z njegovo šolo? Druga leta je nemškutarjem še pomagal v drugem razredu do zmage, se ve, da brez vsake pravice, letos je pa moral kopita pobrati in popihati jo v tretji razred in pred njim je volil celo kočar, ki plačuje komaj 7 kr. davka. Vi ste se hrustili, gosp. doktor, v »Slov. Gosp.«, da plačujete dve tretjini »štibre na Slatini«, povejte nam toraj, koliko znaša vaša »štibra na Slatini?« V prvem razredu dobili so nemškutarji po devet glasov, le nekemu, od slovenskega kruha dobro zrejenemu kramarju zaostala je sapa pri osmem glasu. Naši možje so imeli po sedem glasov. Da so pa v tem razredu popolnoma zmagali nemškutarji, morali so se goditi čudeži, mrtvi »Stonjšekovi dediči« so namreč vstali iz groba in podpisali Rogaškemu županu g. F. pooblastilo, da je volil liberalce in progнал Šmarijčana g. A. iz prvega razreda. O blaženi duhovi, kako ste osrečili našo Slatino! Enega Nemca in pet Slovencev — ne, ne, zmotil sem se, hotel sem reči, da so bili takrat Slovenci, ko so še v srajčki skakali krog hišnega ogla — poslali ste nam v občinski odbor. Le mirno počivajte, blagi duhovi, čez tri leta pa tudi vi ne boste mogli pripomoči pobitim Slatinčanom do zmage v prvem razredu! Odbila je deveta ura, volitva je končana. Do konca so ostali na volišču naši volilci, ki so se ves čas tako vrolo obnašali, da je šest navzočih žendarmov moglo mirno počivati v senci. Kar piše o nemiru Celjska vahtarica, je vse neresnično in iz trte zvito. Zvečer se je zbrala pred županovo hišo velika množica radovednega ljudstva, da poizve, kako se je obnesla obč. volitva. Ko župan prebere volilni zapisnik in naznani, da so zmagali Slovenci, razlegal se je trikratni gromoviti živio naših občanov po Slatinski dolini. Nepopolnivo je bilo veselje Slovencev, marsikatero oko se je rosilo radosti. Na nemškutarsko-liberalni strani pa je bila togota in žalost in taka poparjenost, da so celo pozabili na stare lonce, katere so druga leta, pijani svoje